

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617201393
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617201393.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: D., proti žalovaným: 1/ V., 2/ N., o zaplatenie 5.816,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 31. januára 2019, č.k. 3Csp/48/2017-211, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný 1/ **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Žalovanej 2/ voči žalobcovi **právo na náhradu trov odvolacieho konania** **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom, výrokom I. súd prvej inštancie žalobu zamietol, výrokom II. priznal žalovanému 1/ náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom III. žalovanej 2/ náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 5.816,46 eur s príslušenstvom zo strany žalovaných. Žalovaní žiadali žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 3Csp/48/2017-119 zo dňa 14.12.2017 uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 639,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 639,16 eur od 31.05.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Proti vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania podal žalovaný v 1./ rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 27Co/152/2018-181 zo dňa 18.10.2018 tak, že rozsudok prvej inštancie v napadnutých častiach zrušil a v tomto rozsahu mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v intenciách daných odvolacím súdom a zistil, že predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaní ako dlžníci, uzavreli dňa 19.01.2010 zmluvu o splátkovom úvere, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. a keďže má všetky zákonné náležitosti, súd ju posúdil ako platnú. V zmysle zmluvy predchodca žalobcu žalovaným poskytol peňažné prostriedky vo výške 4.000,- eur. Žalovaní úver riadne a včas nesplácali, veriteľ preto využil možnosť zosplatenia, ku ktorému došlo ku dňu 29.09.2015 a predchodca žalobcu túto skutočnosť žalovaným oznámil oznámením zo dňa 30.09.2015. V zmysle Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky musia byť splnené kumulatívne všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 tohto zákona. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Predchodca žalobcu je bankou. Súd preto neprihliadal na tvrdenie žalobcu, že vo všeobecných obchodných podmienkach v bode 19.16 bolo medzi stranami dohodnuté, že žalovaní

súhlasia, že predchodca žalobcu môže kedykoľvek postúpiť na tretiu osoby akúkoľvek časť pohľadávky, toto vyhodnotil ako neplatné, odporujúce zákonnej úprave a v neprospech spotrebiteľa. Súd navyše nemal preukázané, že by sa žalovaní s týmito obchodnými podmienkami boli oboznámili. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Až v priebehu konania doložil výzvu právneho predchodcu žalobcu na zaplatenie dlhu zo dňa 09.09.2015, nepreukázal však doručenie tejto výzvy žalovaným. Aj v prípade doručenia výzvy, v deň vyhotovenia výzvy, teda 09.09.2015 by nebola splnená druhá podmienka na postúpenie pohľadávky a to, že žalovaní by boli v omeškaní nepretržite 90 dní od doručenia výzvy. Postúpenie pohľadávky z predchodcu žalobcu na žalobcu je tak neplatné, preto žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Ak by aj tieto podmienky banka splnila, tak žalobca splnenie týchto podmienok nepreukázal a tak neunesol dôkazné bremeno. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu súd žalobu zamietol, pričom súd poukazuje na obdobné právne názory vyslovené v rozhodnutiach odvolacích súdov.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, § 525 ods. 2, § 39 Obč. zákonníka, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z. účinného v čase postúpenia pohľadávky. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť a žalovaní budú zaviazaní nahradiť mu trovy tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery) poukázal na ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a čl. I bod 7 zmluvy. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu podaním zo dňa 30.09.2015, na základe ktorého došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu ku dňu 29.09.2015 a tiež bola žalovaným doručená predtým výzva zo dňa 9.9.2015 na zaplatenie dlhu, ktoré podanie spĺňa náležitosti výzvy v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z predmetnej výzvy je zrejmé, že žalovaní boli vyzvaní na úhradu dlžnej sumy vzniknutej titulom zmluvy o splátkovom úvere, a to v lehote 15 dní. Boli predložené kópie obálok preukazujúce doručenie výzvy. Zároveň je z platobnej histórie zrejmé, že žalovaní neuhradzovali splatné splátky riadne a včas a ku dňu postúpenia pohľadávky boli viac ako 90 dní nepretržite v omeškaní s úhradou dlžnej sumy (najskôr od 12.7.2013 a najneskôr od 11.10.2013). Žalobca má za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, čo bolo v danom prípade v konaní preukázané predloženou platobnou históriou úveru. Z textu predmetného ustanovenia nevyplýva, že 90 dňová lehota musí uplynúť od doručenia výzvy, postačuje, ak je žalovaný v omeškaní aspoň 90 dní s úhradou čo len časti svojho záväzku, a to napriek písomnej výzve. Uvedené sa vzťahuje aj k výzve zo dňa 09.09.2015, ktorú je potrebné považovať za doručenú. Pokiaľ súd zastáva názor, že nebola splnená podmienka ohľadom uplynutia 90 dňovej lehoty od doručenia výzvy žalovaným do dňa postúpenia pohľadávky, ide o nesprávnu interpretáciu právneho predpisu. Navyše zastával názor, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Súd mal vychádzať z oznámenia o postúpení pohľadávky bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení a na tomto zakladal nedostatok vecnej legitimácie žalobcu. V súvislosti s produkovanými námietkami poukázal na viaceré rozhodnutia súdov, a to napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018, sp. zn. 24Co/147/2017; rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2018, sp. zn. 10Co/57/2017, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.05.2015 sp.zn. 5Co 351/2017.

5. Žalovaný 1/ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu navrhoval rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné. Stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa, a teda skutočnosť, že je v konaní nositeľom vecnej aktívnej legitímácie. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že v bode 19.16 VOP si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky odlišne ako je to upravené v zákone o bankách, tak toto považuje za neplatné a jeho obsahu sa nemôže žalobca dovolávať. Ide o rozpor s kogentným ustanovením § 92 ods. 8 ZOB, navyše toto ustanovenie žalovanému pri podpise zmluvy nebolo vysvetlené, napriek tomu, že ide o ustanovenie dôležitého významu, bolo zapracované do formulárových VOP, ktoré nemohol spotrebiteľ nijako ovplyvniť. V zmysle neho sa vzdal ochrany do budúca svojich práv, čo je neprijateľné. Bolo na žalobcov, aby preukázal splnenie zákonom predpokladaných podmienok na postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 ZOB, k naplneniu čoho však neprišlo. Kópiu výzvy právneho predchodcu na zaplatenie dlhu zo dňa 09.09.2015 predložil žalobca až v priebehu konania, avšak nepreukázal jej doručenie žalovaným a v deň jej vyhotovenia nebola splnená podmienka na postúpenie pohľadávky, a to, že žalovaní boli v omeškaní nepretržite 90 dní. Keďže absentuje splnenie týchto dvoch podmienok platného postúpenia pohľadávky, je zmluva o postúpení neplatná. Výklad zvolený súdom prvej inštancie je logický, nakoľko opačný by nemal žiaden zmysel. Pri splnení omeškania o viac ako 90 dní by tak mohla banka v jeden deň zaslať výzvu na splnenie dlhu a hneď na druhý deň postúpiť pohľadávku. Je nepravdepodobné, že toto by bol úmysel zákonodarcu. Poukázal na rozsudky NS SR sp. zn. 1Cdo 147/2017 a sp. zn. 7Cdo 26/2017, ktoré sa zaoberajú výkladom § 92 ods. 8 ZOB a závery ktorých podporujú jeho argumentáciu. V rozhodnutí 1Cdo 147/2017 sa výslovne uvádza, že podmienkami, ktoré musia byť pre postúpenie splnené, sú preukázateľne zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Tento postup v posudzovanej veci však splnený nebol.

6. Žalovaná 2/ nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

9. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Vychádzajúc z obsahu odvolania žalobca namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie v otázke posudzovania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čím uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h) CSP).

11. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako nespôsobilé k záveru o vecnej nesprávnosti výrokovej časti rozhodnutia. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, v dôsledku nepreukázania žalobcom splnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách) s následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na žalobcu (§ 39 OZ), v dôsledku čoho žalobu zamietol,

žalovanému 1/ priznal v plnom rozsahu právo na náhradu trov konania a súčasne žalovanej 2/ i keď by jej prináležala pre úspech v spore toto právo nepriznal (§ 255 ods.1 CSP), keďže jej trovy nevznikli.

12. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím (prvý rozsudok zo dňa 14.12.2017 č.k. 3Csp 48/2017-119 bol zrušený odvolacím súdom uznesením zo dňa 18.10.2018 č.k. 27Co 152/2018-181 a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie), ako bolo už vyššie uvedené, žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu, že dospel k záveru o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku neunesenia dôkazného bremena žalobcom o splnení zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona o bankách).

13. Aktívnu legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

14. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej v písomnej forme medzi doterajším veriteľom (postupcom, cedentom) a treťou osobou (postupníkom, cesionárom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi (cesus) novému veriteľovi, a to buď za odplatu, alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom, nadobúda pohľadávku (s príslušenstvom a právami s ňou spojenými). Postupca stráca postúpenú pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie.

15. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť. Okrem toho môže byť postúpenie určitých pohľadávok zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovoľené, ale len za určených podmienok.

16. Takýmto prípadom je ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase cesie (postúpenia) pohľadávky.

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., môže byť banková pohľadávka postúpená (alebo jej časť), ak je (1.) splatná, a to až po predchádzajúcej (2.) písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené (3.) omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

18. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013, tiež rozsudok NS SR sp.zn.1Cdo 147/2017, tiež 7Cdo 26/2017). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

19. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovoľená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

20. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

21. Vo svetle vyššie uvedeného je primárne bez dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacia námietka žalobcu, že zmluvné strany si možnosť postúpenia upravili odchylne, čo podľa jeho názoru zákon o bankách nevylučuje. Ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou, čo je z povahy veci úpravou, účel ktorej spočíva v tom, že bez splnenia takto zadefinovaných podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Na strane

postupcu je tak zrejma existencia zakonnej povinnosti spravať sa určitým spôsobom (nesprávna je teda žalobcova interpretácia, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá), a pokiaľ týmto výslovne ustanoveným spôsobom nekoná, s cieľom vyhnúť sa rešpektovaniu pomerne jednoznačnej právnej úpravy prostredníctvom zakomponovania odlišnej úpravy v rámci zmluvných podmienok, ide o konanie zakázané, teda odporujúce zákonu, ktorému nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Odchýlenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačnej pre jedného z nich (čl. 19.16 VOP, čl. I. bod 7 zmluvy), na ktoré sa odvoláva žalobca, je tak pre rozpor so zákonom neplatné.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedeného tak nemožno pochybovať, že predpokladom platného postúpenia pohľadávky banky (N..) voči žalovaným, bolo splnenie zákonných podmienok predpísaných ust. § 92, ods. 8 bankového zákona, účinného v čase postupovania pohľadávky.

23. Zostávajúcou ťažiskovou časťou odvolacích námietok žalobca napádal správnosť záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena z jeho strany o ich splnení.

24. V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí prejednací princíp, ktorým je ovládané dokazovanie a ktorý spočíva v tom, že tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Keďže súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo na žalobcov, akým spôsobom svoj nárok formuloval a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladal a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý tiež preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne musí prejavíť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre neho ako stranu, ktorá dôkazné bremeno neunesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalobca neprodukoval také tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k záveru, že boli splnené bankovým zákonom predpísané podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobcu, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

25. V konkrétnostiach odvolateľ tvrdí, že splnenie zákonnej podmienky, a to omeškanie žalovaných čo i len s časťou peňažného záväzku voči banke nepretržite trvalo dlhšie ako 90 kalendárnych dní, čo podľa jeho názoru bolo preukázané jednak prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu na splnenie dlhu a tiež o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, pričom sa nestotožňuje s tým, že zákon nevyžaduje, tak ako to podľa neho nesprávne ustálil súd prvej inštancie, aby žalovaní boli nepretržite 90 dní v omeškaní až od doručenia výzvy.

26. Podľa názoru odvolacieho súdu sa síce možno stotožniť s názorom odvolateľa, že pre platné postúpenie pohľadávky sa nevyžaduje, aby žalovaní boli nepretržite 90 dní v omeškaní až od doručenia výzvy, keďže to z predmetného ustanovenia zákona o bankách nevyplýva, čo znamená, že banka nie je povinná čakať, aby mohla platne postúpiť svoju pohľadávku na uplynutie 90 nepretržitých dní až po doručení výzvy na splnenie dlhu, pokiaľ je klient s omeškaním už v čase predmetnej výzvy, ktorá nesprávna interpretácia prijatá súdom prvej inštancie však vo výsledku nemá dopad na vecnú správnosť výrokovej zamietajúcej časti rozhodnutia, keďže sa možno, i keď z iných dôvodov, identifikovať s tým, že žalobca splnenie tejto podmienky nepreukázal. Tak z obsahu podanej žaloby totiž, ako ani z písomnej výzvy adresovanej žalovaným na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky, ako ani z podania obsahujúceho okamžité zosplatenie úveru nevyplýva, kedy malo dôjsť, teda kedy je datovaný počiatok omeškania žalovaných so splácaním čo i len časti dlhu, v konkrétnostiach tieto skutkové tvrdenia žalobca produkuje až v odvolaní. Je síce pravdou, že v priebehu konania súdu prvej inštancie adresovaným podaním rozpísal prehľad úhrad dlhu, neprodukoval však v konaní žiaden dôkaz, ktorý by ich pravdivosť hodnoverným spôsobom preukazoval. Ním samotným vypracovaný prehľad z hľadiska dôkazného rozhodne nie je spôsobilý k záveru o unesení dôkazného bremena vo vzťahu k týmto tvrdeniam (rozumej o počiatku vzniku omeškania so splácaním dlhu, od ktorého by bolo možné datovať nepretržitú dobu 90 dní, v ktorej by boli žalovaní s jeho splácaním v omeškaní)

k čomu spôsobilou by bola len príslušná dokumentácia o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka obsahujúca tiež výpis z úverového účtu žalovaných, viažuceho sa k predmetnej zmluve, autorizovaného bankou, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu je možné ako jediný považovať za hodnoverný dôkaz toho, kedy možno datovať porušenie platobnej disciplíny žalovanými a v nadväznosti na čo skúmať tiež naplnenie zákonnej podmienky nepretržitého 90-dňového omeškania so splnením dlhu. Takúto dokumentáciu preukazujúcu však tzv. život právneho vzťahu, teda pohľadávky žalobca v konaní nepredložil a v konkrétnostiach na výzvu súdu priamo na pojednávaní uviedol, že žiadnu inú dokumentáciu okrem tej, ktorú už predložil, nemá. Vychádzajúc z vyššie uvedeného preto nemožno považovať z jeho strany za preukázané (a v konečnom dôsledku v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani tvrdené) splnenie vyššie uvedenej zákonnej podmienky, keďže počiatok takto vyžadovaného omeškania nebol zo strany žalobcu preukázaný. V kumulatívne s tým, i keď je pravdou, že žalobca v priebehu konania predložil, i keď len v kópii okrem listu, ktorým oznámil žalovaným okamžité zosplatnenie úveru, tiež ďalšie podanie, ktoré im adresoval dňa 09.09.2015 obsahujúce výzvu na úhradu dlhu a k nim v kópii sa viažuce obálky, ktorými preukazoval ich doručovanie žalovaným, nemožno podľa názoru odvolacieho súdu ani túto výzvu považovať za kvalifikovanú, keďže ani z jej obsahu napriek tomu, že v tomto smere na ňu žalobca poukazuje, nemožno zistiť počiatok vzniku omeškania žalovaných so splácaním dlhu, z jej obsahu len vyplýva, že žalovaní majú byť v omeškaní ku dňu 08.09.2015 so sumou 2.172,84 eur, vychádzajúc z ktorého takto konkretizovaného časového údaju, ktorý jediný je opoznatelný, od ktorého by predpísaná doba 90 dní ku dňu postúpenia pohľadávky splnená nebola. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu tejto výzvy ako zákonnej podmienky pre postúpenie pohľadávky sa javí legitímnym očakávať a predpokladať, že už táto výzva bude z hľadiska toho, aby ju bolo možné považovať za kvalifikovanú, obsahovať také údaje, ktoré budú spôsobilé k zisteniu, od kedy sa počiatok omeškania u žalovaných datuje. Odvolací súd navyše poznamenáva, že ani následný list, ktorým oznámil žalovaným predchodca žalobcu zosplatnenie úveru, žiadne v konkrétnostiach relevantné údaje neobsahuje, z ktorého dôvodu aj ich prípadné doručenie, či doručovanie žalovaným by nebolo spôsobilé v kumulatívne s predchádzajúcim nedostatkom k záveru o unesení dôkazného bremena o splnení zákonom vyžadovaných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho zmluvu o postúpení pohľadávky nemožno považovať za inú ako neplatnú pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), v nadväznosti na čo je správny záver o nepreukázaní existencie právneho vzťahu strán sporu, v posudzovanej veci v konkrétnostiach nepreukázanie vecnej tzv. aktívnej legitímácie žalobcu ako jeho statusu nositeľa hmotného práva uplatňovaného žalobcom.

27. Odvolací súd dospel teda zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal, teda neunesol dôkazné bremeno o splnení zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy (§ 39 OZ) neprešla. Jeho žaloba na plnenie bola už z uvedeného dôvodu správne zamietnutá.

28. Vecne správne za týchto okolností je tiež rozhodnutie o náhrade trov konania medzi stranami sporu.

29. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania tak nebolo možné považovať za opodstatnené.

30. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovanej 2/ vo vzťahu k žalobcovi napriek jej plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže tejto vznik trov v odvolacom konaní z obsahu spisu nevyplyva a súčasne priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% žalovanému 1/ ktorému preukázateľne trovy v odvolacom konaní vznikli a zaznamenal v ňom plný úspech.

32. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného 1/ rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).